

‘Mijn lievelingskleur is grijs’

Als een onderhuids verlangen blijft kleur verborgen onder een oppervlak van voornamelijk tinten binnen één toon. In haar vroegste werk domineerden vaak okerkleuren, tot schakeringen van licht tot uitdovend grijs de atmosfeer gingen bepalen. Het is merkwaardig hoe we verleerd hebben de nuanceringen van grijzen te begrijpen. Met een parfum van kleuren wordt de realiteit soms licht en draaglijk, maar daarom ook vaak achteloos verteerbaar.

Misschien schildert Paulette Taecke daarom dat ‘de werkelijkheid van het leven onvermijdelijk dubbelzijdig is’ op een muur. Die verwijzing naar dubbelzinnigheid manifesteert zich in haar werk door het gebruik van tweeluiken. Zo komen in haar schilderijen ook regelmatig tegengestelde bewegingen voor, sommige vormen schuiven naar ons toe, terwijl andere naar de diepte neigen. Tegenover figuren die beschutting zoeken in zichzelf, schijnen andere dan weer te verzwelgen in een immense leegte. Soms lijkt het op de eeuwige beweging van de zee die toenadering zoekt om zich vervolgens weer van ons af te keren. Op dezelfde wijze ontstaat een spel van blikken die ontvangen, terugkaatsen, staren, ontwijken of negeren. Vrouwen vormen het leidmotief onder de voorgestelde figuren. In hun gepolijste fotogeniekheid poseren ze als ongenaakbaar, maar net dat schijnt hun kwetsbaarheid te zijn. Hun leven lijkt zich onder een stolp af te spelen, hun essentie lijkt van glas en hardheid naast breekbaarheid zijn de karakteristieken die de geaardheid ervan onontkoombaar bepalen. De tijd in de schilderijen suggereert eeuwigheid, dingen zullen zich blijven herhalen zelfs al zijn de figuren al lang verdwenen. Ruimte schijnt echter aan ons voorbij te glijden of op zijn minst is die regelmatig beknot. In de vroegste werken ritmeren tralies soms het gehele beeldvlak. Later dwingen doorkijkjes, boorden, vensterblinden, strandzeilen, hekjes of een eenvoudig touwtje ons op afstand. Schilderkunstig bepalen deze beeldelementen mee de diepte van het

platte schildervlak. Mentaal veroorzaken ze eerder een vorm van isolatie, zonder te vergeten dat degene die alleen durft te staan karakter opbrengt. Alleszins krijgt ons oog nooit vrij spel, de personages laten zich niet zomaar grijpen, ze weigeren een makkelijke prooi te zijn. Ze gunnen ons meestal slechts een fragment van zichzelf en soms wordt aanwezigheid alleen verraden door de volheid van een schaduw. In de schilderijen wordt niet gemorst met een teveel aan gegevens die tastbaar geëtaleerd worden. Toch is er steeds dat gevoel van aanwezigheid, het gevoel dat je dént alleen te zijn in een ruimte maar je je niet van de indruk kan losmaken dat er nog iemand of iets is. De schilderijen nodigen uit, in te gaan op de suggestieve kracht van die afwezigheid. Maar wie aanvult, wordt vooral met de eigen wensen geconfronteerd. Zoals in de voorstellingen met hinkelspelen ligt de ruimte voor ons open, men dient er alleen in te stappen. Misschien laat het werk van Paulette Taecke zich nog het best vergelijken met een schelp, wie alleen kijkt ontdekt een vorm, dat is één aspect van de schelp. Het gehoor werkt vaak meeslepender en minder dan het oog kan het zich verzetten. De blik creëert soms afstandelijkheid of bezit het vermogen te sluiten, het oor daarentegen blijft steeds opening zonder deur. Dat gevoel schijnt Paulette Taecke op te roepen in haar werk. Wie luistert aan een schelp ontdekt dat in de leegte binnenin de zee steeds fluistert.

Stef Van Bellingen, maart 2001.